

LESBRIEF

**BIJ NOG 27 DAGEN LEVEN
VAN MAREN STOFFELS**

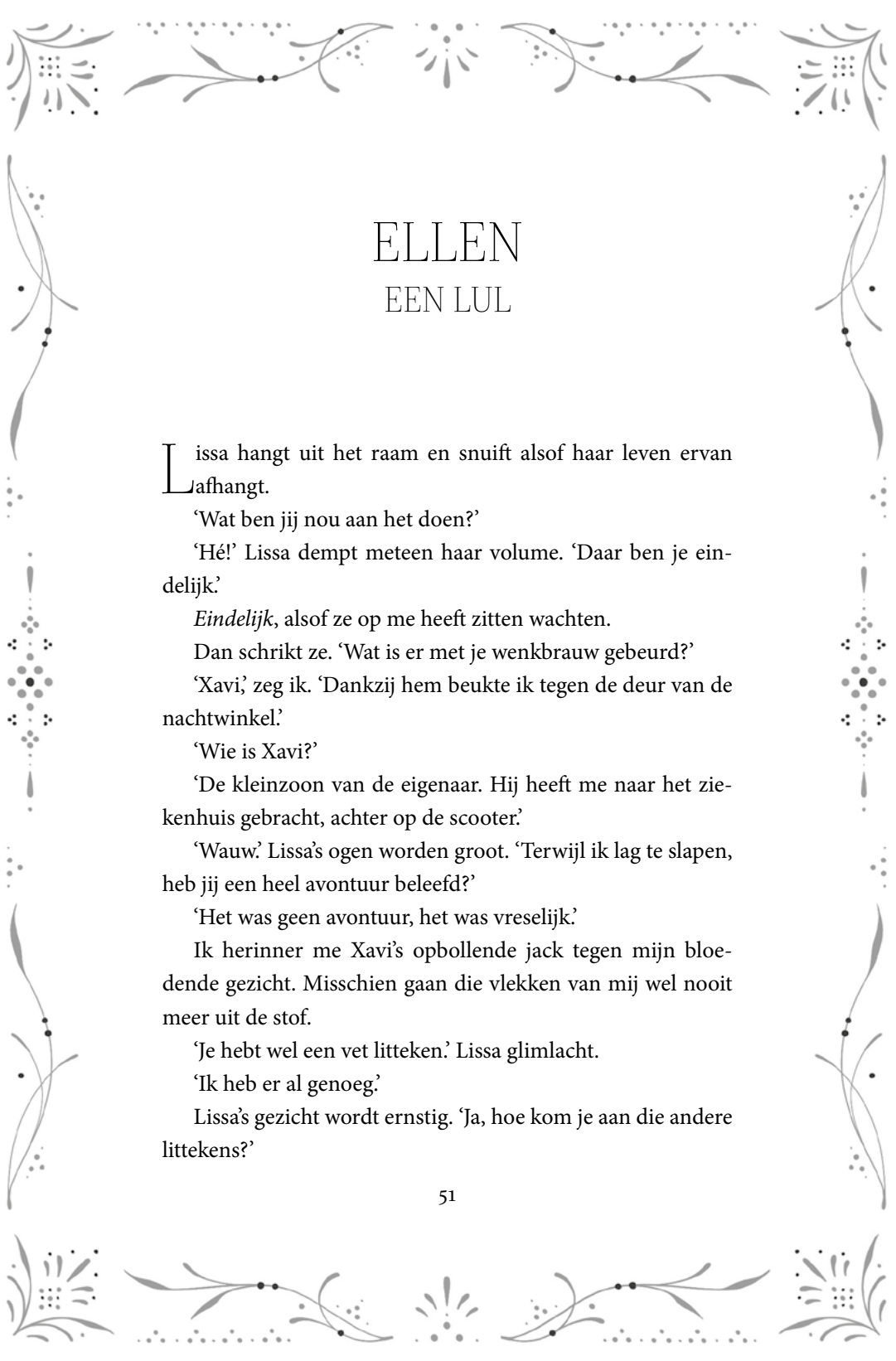
Jonge Jury 2026

LEESFRAGMENT 1

Nog 27 dagen leven van Maren Stoffels

Lissa is ernstig ziek en heeft niet lang meer te leven. Haar kamer grenst aan een drukke straat en via haar raam heeft ze Ellen ontmoet, toen ze een ruilactie wilde beginnen. Ellen is naar een nachtwinkel gegaan om een muntje te ruilen voor iets anders. In dit fragment komt Ellen 's avonds langs bij het raam van Lissa.

A decorative border with floral and leaf motifs surrounds the text.

ELLEN

EEN LUL

Lissa hangt uit het raam en snuift alsof haar leven ervan afhangt.

‘Wat ben jij nou aan het doen?’

‘Hé!’ Lissa dempt meteen haar volume. ‘Daar ben je eindelijk.’

Eindelijk, alsof ze op me heeft zitten wachten.

Dan schrikt ze. ‘Wat is er met je wenkbrauw gebeurd?’

‘Xavi,’ zeg ik. ‘Dankzij hem beukte ik tegen de deur van de nachtwinkel.’

‘Wie is Xavi?’

‘De kleinzoon van de eigenaar. Hij heeft me naar het ziekenhuis gebracht, achter op de scooter.’

‘Wauw.’ Lissa’s ogen worden groot. ‘Terwijl ik lag te slapen, heb jij een heel avontuur beleefd?’

‘Het was geen avontuur, het was vreselijk.’

Ik herinner me Xavi’s opbollende jack tegen mijn bloedende gezicht. Misschien gaan die vlekken van mij wel nooit meer uit de stof.

‘Je hebt wel een vet litteken.’ Lissa glimlacht.

‘Ik heb er al genoeg.’

Lissa’s gezicht wordt ernstig. ‘Ja, hoe kom je aan die andere littekens?’

‘Laserbehandeling,’ zeg ik alleen maar. ‘Nummer acht.’

‘En de eerste zeven?’

‘Die hadden nauwelijks effect.’

‘Nummer acht dus wel...’

‘Maar niet het gewenste.’

Nu lachen we allebei. Het voelt bevrijdend.

Er komt een stelletje langslopen. De jongen kijkt even mijn kant op, maar in de schaduw van de huizen kan hij mijn wijnvlek kennelijk niet zien, want hij loopt gewoon door.

‘Die fles wijn was een leuk detail,’ zegt Lissa dan.

‘Ja hè?’ Mijn wenkbrauw steekt. Ik weet niet waarom Xavi uitgerekend een fles wijn koos, maar het voelt alsof hij me daarmee iets duidelijk wil maken. Het wordt nooit iets tussen ons.

En daarbij: wat dacht ik dan? Dat hij door mijn wijnvlek kon kijken?

‘De fles is al omgeruild trouwens.’

‘Echt?’ Ik kijk verrast op. ‘Voor wat?’

‘Een kettinkje. En die ketting werd een gesigneerd boek en nu heb ik...’ Triomfantelijk houdt Lissa de envelop omhoog. ‘Tickets voor The Wheel.’

‘Serieus?’ Ik voel mijn mond openzakken. ‘Dat is toch een sterrenrestaurant? Dat langzaam ronddraait, als een soort reuzenrad? Die kaarten zijn superexclusief!’

‘Mijn tante werkt bij een magazine en kreeg vrijkaarten. Ze snapte niet waarom ik die tickets per se wilde, want ik kan er natuurlijk niet meer heen, maar ik heb haar overtuigd dat ik ze écht moest hebben.’

‘Mijn ouders worden gek als ze die tickets zien. Ze hadden het er van de week nog over...’

A decorative border with floral and leaf motifs surrounds the text.

‘Misschien willen ze ruilen?’ Lissa draait de envelop rond in haar hand.

‘Beter van niet,’ zeg ik. ‘Dan moet ik ze vertellen over de ruilhandel en ze moeten nog bijkomen van het verhaal over mijn wenkbrauw.’

‘En van Xavi?’ gokt Lissa.

‘Die heb ik maar buiten schot gehouden. Anders vermoordt mijn vader hem.’

‘Is jouw vader zo erg?’

‘Ik heb eigenlijk geen idee, ik heb nooit een vriendje gehad.’

‘Niet?’ Lissa klinkt verbaasd. ‘Waarom niet?’

‘Vraag je dit serieus?’

Als Lissa stil blijft, wijs ik op mijn gezicht. ‘Wat dacht je hiérvan?’

‘Je wijnvlek,’ concludeert Lissa droogjes.

‘Mijn wijnvlek, ja.’

‘Dus?’

Ze meent het.

Ze meent het écht.

‘Dat schrikt mensen af,’ zeg ik met tegenzin.

‘Xavi ook?’

Ik denk aan de wijnfles. ‘Ja. Xavi ook.’

‘Dan is Xavi een lul,’ zegt Lissa alleen maar.

Ik denk aan Xavi, die maar bleef vragen of ik in orde was. Is hij een lul? Ik weet het eigenlijk niet...

‘Met wie kunnen we deze tickets ruilen, denk je?’ Lissa kijkt naar de envelop in haar hand.

Meteen ben ik Xavi vergeten. Deze ruilhandel is verslavend. Elke keer komen we een stapje verder, die *rush* van het verhogen...

A decorative border with floral and leaf motifs surrounds the text.

‘We moeten iemand hebben die dit op waarde kan schatten.’

Op dat moment komt het stelletje weer aanlopen.

‘Zij misschien?’ Lissa wijst. ‘Misschien wil die jongen indruk maken op zijn vriendin, we kunnen het proberen?’

Als ze dichterbij zijn, gaat Lissa iets verder uit haar raam hangen. ‘Hé,’ zegt ze. ‘Mag ik jullie wat vragen?’

Het stelletje houdt halt. Het meisje kijkt Lissa nieuwsgierig aan. ‘Wat is er?’

‘Kennen jullie *The Wheel*?’

‘O my gosh, ja!’

Lissa kijkt me triomfantelijk aan voordat ze verdergaat. ‘Ik heb twee tickets,’ zegt ze.

‘Serieus?’ Het meisje klampt zich aan haar vriend vast. ‘Daar wil ik al maanden heen!’

Lissa glimlacht. ‘Zouden jullie die willen ruilen voor iets?’

De jongen kijkt Lissa ongelovig aan. ‘Hoe moet ik weten of ze echt zijn? Jullie zijn veel te...’

Dan kijkt hij naar mij.

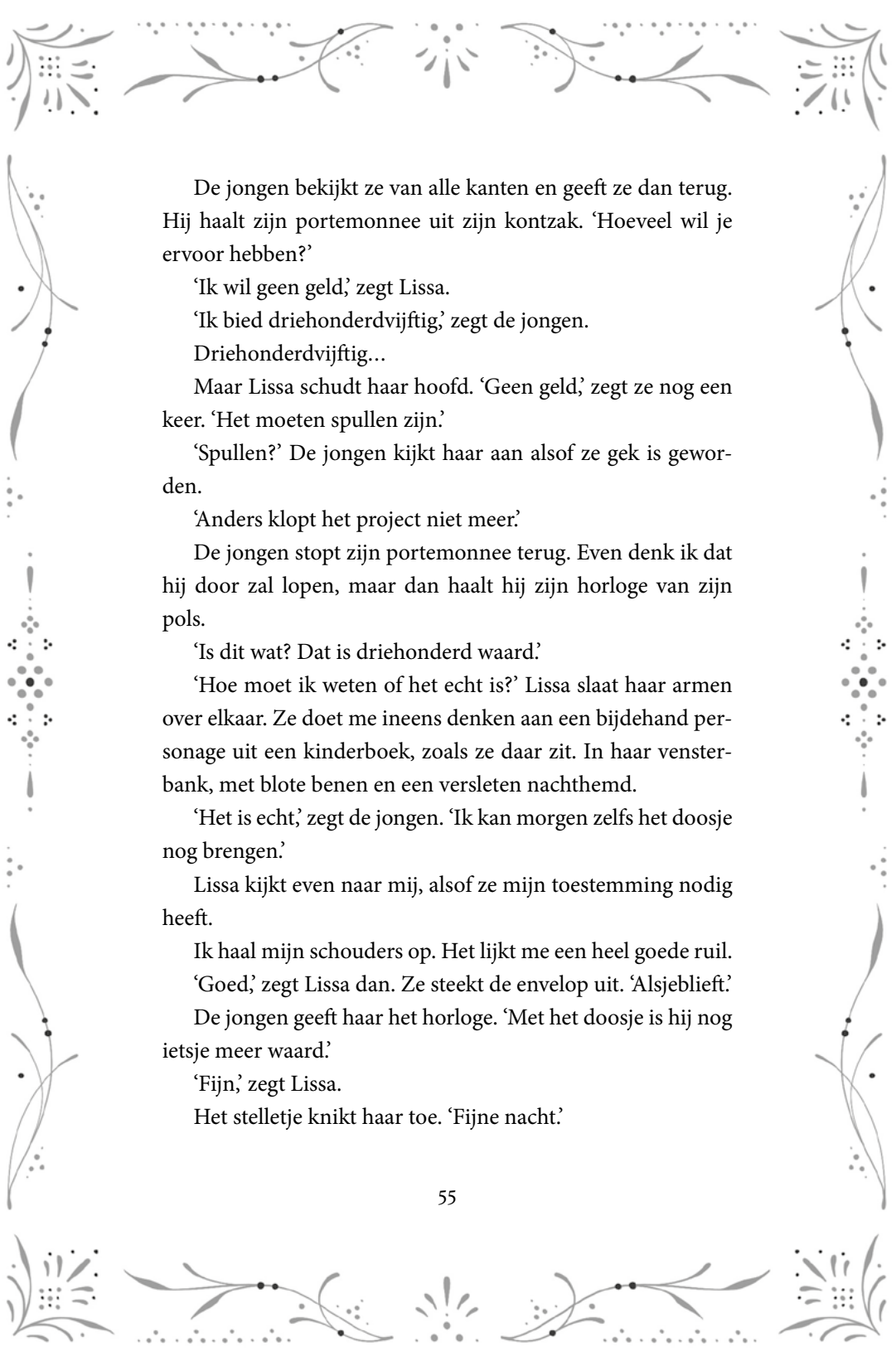
Op het moment waarop hij mijn gezicht ziet, écht ziet, betreft het zijne. Ik zie het zo vaak gebeuren, maar het went niet. *Lelijk, afstotelijk, afgrijselijk...* Ik zie de woorden door zijn hoofd flitsen.

‘Wat wilde je zeggen?’ Zijn vriendin stoot hem aan. Maar als ze zijn blik volgt, gebeurt bij haar hetzelfde.

‘Wow,’ fluistert ze zachtjes, alsof ik het dan niet hoor.

‘Veel te jong,’ zegt de jongen dan en hij wendt zijn blik van me af. ‘Voor zulke tickets.’

‘Ze zijn echt,’ zegt Lissa alleen maar en ze laat ze zien.

A decorative border with stylized floral and leaf motifs surrounds the text. The motifs are arranged in a rectangular frame with corner pieces and side pieces.

De jongen bekijkt ze van alle kanten en geeft ze dan terug. Hij haalt zijn portemonnee uit zijn kontzak. 'Hoeveel wil je ervoor hebben?'

'Ik wil geen geld,' zegt Lissa.

'Ik bied driehonderdvijftig,' zegt de jongen.

Driehonderdvijftig...

Maar Lissa schudt haar hoofd. 'Geen geld,' zegt ze nog een keer. 'Het moeten spullen zijn.'

'Spullen?' De jongen kijkt haar aan alsof ze gek is geworden.

'Anders klopt het project niet meer.'

De jongen stopt zijn portemonnee terug. Even denk ik dat hij door zal lopen, maar dan haalt hij zijn horloge van zijn pols.

'Is dit wat? Dat is driehonderd waard.'

'Hoe moet ik weten of het echt is?' Lissa slaat haar armen over elkaar. Ze doet me ineens denken aan een bijdehand personage uit een kinderboek, zoals ze daar zit. In haar vensterbank, met blote benen en een versleten nachthemd.

'Het is echt,' zegt de jongen. 'Ik kan morgen zelfs het doosje nog brengen.'

Lissa kijkt even naar mij, alsof ze mijn toestemming nodig heeft.

Ik haal mijn schouders op. Het lijkt me een heel goede ruil.

'Goed,' zegt Lissa dan. Ze steekt de envelop uit. 'Alsjeblieft.'

De jongen geeft haar het horloge. 'Met het doosje is hij nog ietsje meer waard.'

'Fijn,' zegt Lissa.

Het stelletje knikt haar toe. 'Fijne nacht.'

A decorative border with stylized floral and leaf motifs surrounds the text. The motifs are arranged in a rectangular frame with corner pieces and side pieces.

Naar mij kijken ze niet meer.
Als ze weg zijn, weegt Lissa het horloge in haar hand. 'Wat een vervelend stel.'
'Waarom?'
'Hoe ze naar je keken. Echt, doe even normaal.'
Ik voel dat ik rood word. 'Ach...'
'Nee, dit was echt niet normaal.' Lissa schudt haar hoofd.
'Ik snap niet dat mensen altijd zo verbaasd zijn als er mensen zijn die er anders uitzien. Iedereen is toch anders?'
'Maar dit is wel héél anders.'
'Nou en? Ik vind het mooi.'
'Mooi?' Ik vraag me ineens af welke medicatie Lissa krijgt.
'Het is net of iemand je heeft ingekleurd.'
'Een kleuter dan,' zeg ik. 'Allemaal buiten de lijntjes.'
Lissa grinnikt. 'Zou je graag normaal willen zijn?'
'Liever dan wat dan ook.' Ik denk aan Xavi. Dan was die nacht misschien wel heel anders gegaan. Misschien had ik zijn nummer zelfs durven vragen.
'Hmm...' Lissa frunnikt aan het horloge in haar hand.
'Ik moet gaan.' Ik kijk op mijn eigen horloge. Na vanochtend wil ik mijn ouders niet nog een keer moeten uitleggen wat ik 's nachts op straat deed.
'Kom je morgen terug?' Lissa houdt het horloge omhoog.
'Wie weet wat we hiervoor kunnen krijgen...'
'Ik heb morgen maar twee uurtjes les,' zeg ik. 'Ik kan ook eerder komen om je te helpen?'
Lissa kijkt op, haar ogen stralen. 'Graag.'
'Dan doe ik dat.' Ik steek mijn hand op. 'Slaap lekker.'
'Jij ook.'

A decorative border with stylized floral and leaf motifs surrounds the text. The motifs are arranged in a rectangular frame with corner pieces and side pieces.

Als ik de straat uit loop, draai ik me aan het einde nog één keer om. Lissa's witte benen bungelen nog steeds heen en weer, ze lijkt helemaal niet meer op een personage uit een kinderboek. Eerder op een engel. Een wonderlijke verschijning, midden in de nacht.

Ik zwaai nog een keer, Lissa zwaait terug.

Als ik de hoek omsla, hoor ik ineens voetstappen achter me. Nog voordat ik kan omkijken, word ik al ingehaald.

'Hé!' Xavi hijgt. 'Hoe gaat het?'

Hij doet net of het doodnormaal is dat we elkaar opnieuw zien, zo laat op straat.

'Het gaat goed,' zeg ik en ik loop door.

'Heb je nog pijn aan je wenkbrauw?' Xavi blijft naast me lopen.

'Het valt mee.'

'Ik heb de bellenblaas omgeruild, hoor.'

'Dat heb ik gezien,' zeg ik kortaf.

'Ja? Was je vriendin blij?'

'Zeker.'

Ik wil hem afschudden en tegelijkertijd wil ik dat hij naast me blijft lopen. Ik snap niets van mezelf.

'En hebben jullie de fles al omgeruild?'

'Lissa heeft hard gewerkt. We hebben nu zelfs een horloge van vierhonderd euro.'

Xavi fluit tussen zijn tanden. 'Netjes.'

Het stoplicht springt op rood, auto's razen voorbij. Zelfs op dit tijdstip leeft Amsterdam nog.

Als ik nu in mijn dorp was, had ik helemaal niets gehoord.

LESMATERIAAL BIJ NOG 27 DAGEN LEVEN VAN MAREN STOFFELS ”

 OPDRACHT 1 ⌚ 25 min. (incl. leestijd)

Lees het eerste fragment.

Werk samen met een, twee of drie klasgenoten.

- Hoe kijken Lissa en Ellen aan tegen een aantal gebeurtenissen in het verhaal? Bekijk de onderwerpen in het schema hieronder. Lees de tekst samen nog eens en zoek naar woorden en fragmenten die aangeven hoe zij denken over deze onderwerpen. Noteer deze citaten in het schema.
- Ga na of jullie citaten positief of negatief zijn. Zet een + bij positieve woorden en een – bij negatieve.
- Bekijk jullie schema en trek een conclusie. Wie denkt het positiefst, en wie het negatiefst? Waarover denken Lissa en Ellen hetzelfde, en waarover verschillend?
- Waardoor zouden de verschillen in denken van Lissa en Ellen komen, denken jullie? Leg je antwoord uit.
- Heeft de houding of manier van denken van de één invloed op de ander in dit fragment? Leg uit wie volgens jou de meeste invloed heeft op de ander en waarom.

LISSA	onderwerp	ELLEN
	belevenissen avondwinkel	
	litteken(s)	
	wijnvlek	
	Xavi	
	ruilhandel	

LEESFRAGMENT 2

Nog 27 dagen leven van Maren Stoffels

Ellen is door Xavi, een jongen die ze ontmoet heeft via de ruilactie, uitgenodigd om naar een optreden van zijn band te komen kijken. Lissa heeft Ellen daarvoor opgemaakt en zo goed mogelijk haar wijnvlek en littekens gecamoufleerd.

A decorative border with floral and leaf motifs surrounds the text.

LISSA

HET SPIJT ME

‘Dus jij bent erbij als de dokter komt,’ zeg ik tegen mijn moeder. ‘En pap, Mio, Guusje en...’

Ellen, wil ik zeggen, maar dat slaat natuurlijk nergens op.

‘En wie?’ Mam kijkt me aan. ‘Had je nog iemand in gedachten? Een van je vriendinnen?’

‘Nee, vier toeschouwers voor mijn sterven is genoeg.’

Mams ogen schitteren. Ze heeft mijn voeten in haar handen en wrijft ze warm. Tenminste, dat probeert ze, maar ze blijven ijskoud.

‘Ben je bang, liefde?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘De dood is vast iets moois.’

‘Ik ben blij dat je het zo ziet, maar bang zijn is niet erg, hè? Iedereen zou het begrijpen als je bang was. Doodgaan hoort bij het leven, maar het is ook iets onbekends.’

Ineens klinkt ze echt als een yogajuf. Ze praat pas zo sinds ze zich liet omscholen. Mam stond elke week in de rechtbank, maar ze wilde wat anders met haar leven. Toen ze aan pap vertelde wat ze wilde gaan doen, dacht hij eerst dat ze een grapje maakte. Maar mam is nog nooit ergens zo serieus over geweest als over haar carrièreswitch.

‘Ik ben niet bang,’ zeg ik nog een keer.

‘Ik wel,’ zegt mam dan. ‘Ik ben bang voor alle dagen erna.’
Ik ben altijd blij geweest dat mam zo eerlijk is, maar dit is misschien iets té eerlijk.

Als ik aan de dagen erna denk, word ik kotsmisselijk. Niet voor mezelf, maar voor haar. En voor alle anderen.

‘Is het raar...’ begin ik. ‘Als ik wat zeg op mijn eigen begrafenis?’

Mam kijkt op. ‘Dat is juist heel mooi. Wil je iets opnemen?’

Ik knik. ‘Gewoon op mijn telefoon. Mag dat?’

‘Alles mag.’

‘Ik wil alleen niet dat jullie daarbij zijn. Ik wil dat in mijn eentje doen, anders lukt het me niet. En jullie mogen het pas horen op mijn begrafenis.’

Mijn begrafenis. Ik had nooit verwacht dat ik die twee woorden zo vaak als combinatie zou uitspreken.

‘We beloven het,’ zegt mam. ‘Maar je gaat niet iedereen aan het huilen maken, hè?’

‘Ik zal mijn best doen,’ zeg ik.

Mijn borst steekt, ik ga wat verliggen.

‘Heb je pijn?’ Mam pakt de pillen van mijn nachtkastje. ‘Je kunt deze nemen als je wilt?’

‘Doe maar.’ Ik kom met moeite overeind. Ik schrik van mijn lijf, dat me elke dag meer in de steek lijkt te laten. Wat als ik straks niet eens meer kan opstaan?

‘Morgen wil ik even naar buiten,’ zeg ik. ‘Mag dat?’

‘Natuurlijk, Guusje heeft al via de thuiszorg een rolstoel geregeld. Waar wil je naartoe?’

Ik kijk naar de overkant van de straat, maar bij Mario zijn de lichten al uit. ‘Gewoon een rondje lopen. Ellen duwt me wel.’

A decorative border with stylized floral and leaf motifs surrounds the text. The motifs are arranged in a rectangular frame with corner pieces and side pieces.

‘Ellen?’
‘Een vriendin van school.’
Mam kijkt me onderzoekend aan. ‘Ken ik haar?’
‘Pap heeft haar vanmiddag gezien,’ zeg ik.
‘O, daar had hij het al over. Was dat het meisje met de wijn-
vlek?’
‘Ze is veel meer dan dat,’ zeg ik.
‘Sorry.’ Mams gezicht kleurt, alsof ze nu pas doorheeft wat
voor stoms ze heeft gezegd. ‘Zo bedoelde ik het niet.’
‘Maar zo zei je het wel,’ zeg ik. ‘En zo zegt iedereen het. Kap
daarmee.’
‘Het spijt me.’ Mam drukt de pillen uit de strip. ‘Alsjeblieft.’
Ik neem twee pillen en zak terug in de kussens. Op de klok
zie ik dat het pas halfnegen is. Ellen staat nu vast helemaal
vooraan, bij het podium.
Ik hoop dat ze geniet. Dat ze voor één keer niet aange-
staard wordt, dat ze gewoon een avondje uit kan zijn, zoals
ieder ander.
Op dat moment klinkt er een bonk op mijn raam, gevolgd
door nog twee. Ik schiet overeind, maar krijg er meteen spijt
van. Een pijnscheut schiet door mijn borstkas.
‘Wat is dat nou?’ Mam loopt naar het raam en maakt het
open. ‘Ja?’
‘O...’ De stem van Ellen klinkt zachtjes. ‘Ik... Ik ben...’
‘Jij moet Ellen zijn,’ zegt mam. ‘Kom je voor Lissa?’
‘Ja, ik...’
‘Het is al wel laat, misschien kun je beter morgen terug-
komen.’
‘Mam...’ Ik doe een tweede poging om overeind te komen.

‘Het is halfnegen! Voor andere mensen begint de avond nu pas.’

Mam twijfelt.

‘Alsjeblieft. We gaan heus niet gewichtheffen, maar laat me heel even...’

Leven, denk ik erachteraan.

‘Goed.’ Mam steekt haar hoofd weer naar buiten. ‘Kom maar binnen, Ellen.’

Ellen heeft gehuild, ik zie het aan haar rode ogen. De make-up die ik zo zorgvuldig heb aangebracht, is weg. Tenminste, voor het grootste deel. Haar huid is rood en geïrriteerd.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

Ellen sluit de schuifdeuren achter zich. ‘Waarom loog je tegen me?’

‘Hè? Waar heb je het over?’

‘Je zei dat ik er *goed* uitzag!’

‘Dat was toch ook zo?’

‘Ik zag er vreselijk uit!’

‘Hoezo dan?’ Ik krijg het ineens benauwd. Heb ik de make-up verkeerd aangebracht? Misschien is de boel gaan uitlopen en heb ik dat fixeren niet goed gedaan.

‘Ik was in de badkamer,’ begint Ellen. ‘En toen zag ik wat je met me had gedaan...’

‘Wat dan?’

‘Ik zag eruit als iemand anders!’

‘Maar...’ Ik snap er niets meer van. ‘Dat wilde je toch?’

Er valt een stilte. Ellens gespannen schouders zakken langzaam naar beneden.

‘Toch?’ Ik kijk haar aan. ‘Wat was er dan mis?’

‘Ik...’ Ellens ogen lopen vol tranen. ‘Ik herkende mezelf niet meer... Ik dacht dat ik dat wilde, maar het was doodeng.’

Ik wil zeggen dat het me spijt, maar het lukt me niet. Ik wilde Ellen helpen, maar het voelt alsof ik haar iets vreselijks heb aangedaan.

‘Ik zit voor eeuwig aan dit gezicht vast, hè?’ Ellens adem stukt.

‘Ja,’ zeg ik alleen maar. ‘Gelukkig wel.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik zou je niet anders willen kennen,’ zeg ik. ‘De make-up was mooi, maar het was niet jij.’

‘Meiden?’ Mam steekt haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Het is al laat...’

Ik wil mijn moeder al wegsturen als ik de tijd zie. Half-twaalf. Dat mam me zo lang alleen heeft gelaten, is een record.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ellen gaat zo weg.’

Mam sluit de schuifdeuren weer en Ellen staat op.

‘Wacht even,’ zeg ik. ‘Je moet nog even langs de nachtwinkel.’

‘Hoezo?’

‘Omdat Xavi denkt dat je niet wilde komen! Je moet uitleggen dat er een crisis was. Straks denkt hij dat je geen interesse in hem hebt.’

‘Wat maakt dat nou uit? Hij toch ook niet in mij?’

‘Hij vroeg je mee uit!’

‘Uit medelijden.’

Ik zucht. ‘Hoe zou jij mij in drie woorden omschrijven?’

Ellen kijkt me aan. 'Hoe bedoel je?'
'Beschrijf mij in drie woorden, kom op.'
'Weet ik veel. Vindingrijk, knap... Gek?'
'Dank je.' Ik grinnik. 'Maar zie je wat er mist? Je hebt *dood-*
ziek er niet eens tussen gezet. Terwijl ik altijd denk dat mensen
me alleen maar zo zien. Misschien zetten andere mensen *wijn-*
vlek ook niet in jouw rijtje.'
Het blijft even stil. Het voelt net of doodgaan me wijzer
maakt, scherper.
'Dus, ga je langs de nachtwinkel?'
Ellen schudt haar hoofd. 'Je bent écht gek.'
'Doe het nou maar gewoon.' Ik voel nu pas hoe moe ik weer
ben. 'En morgen vertel je me alles.'

OPDRACHT 2 ⌚ 20 min. (incl. leestijd)

Lees het tweede fragment.

- Lissa en Ellen hebben in dit fragment allebei te maken met iets confronterends; Lissa een opname maken voor haar eigen begrafenis, en Ellen omgaan met de wijnvlek die ze haat. Welke situatie raakt je het meest? Leg uit waarom.
- Wat zou jij in ieder geval in een afscheidsboodschap willen schrijven, vertellen of laten zien?
- Bedenk een tip voor Ellen om haar moed en zelfvertrouwen te vergroten.
- Op pagina 91 gebruikt Ellen drie woorden om Lissa te omschrijven. Ben je het eens met de drie woorden die Ellen gebruikt voor Lissa? Leg uit waarom wel of waarom niet.
- Kies nog een woord waarmee je Lissa zou kunnen omschrijven. Leg uit waarom je dit woord gekozen hebt.
- Welke drie woorden typeren Ellen volgens jou het best? Ga uit van wat je nu van haar weet.
- Vergelijk je antwoord op de vorige vraag met dat van een klasgenoot en bespreek jullie keuzes.
- Vraag een goede vriend(in) of een familielid om jou in drie woorden te omschrijven. Ben je verrast door het antwoord of had je deze woorden wel verwacht?

OPDRACHT 3 ⌚ eigen invulling, huiswerkopdracht

Op pagina 240 bedankt Lissa Ellen 'voor de reis'.

- Wat houdt die reis volgens jou in voor Lissa?
- En voor Ellen?
- Welke persoonlijke reis heb jij de afgelopen tijd gemaakt? Of welke reis zou je graag willen maken op persoonlijk vlak? Vertel het in een van de volgende vormen:
 - een verhaal van minimaal tweehonderd woorden;
 - een vlog van ten minste twee minuten;
 - een collage in beelden met korte beschrijvingen (digitaal of op papier).

Benoem in je verhaal niet alleen wat de reis was of is, maar ook waarom je deze gemaakt hebt of wilt maken.

OPDRACHT 4 ⌚ eigen invulling, verdeeld over twee tot drie weken

Werk voor deze opdracht in tweetallen.

Het ruilproject van Lissa en Ellen loopt als een rode draad door het verhaal. Op het moment dat Lissa haar ruilactie begint zal ze nog vijftien dagen leven.

- Begin zelf een ruilproject dat vijftien dagen duurt.
 - Houd dezelfde voorwaarden aan als Lissa en Ellen, dus begin met iets kleins en ruil niet voor geld.
 - Houd bij met wie en wat je ruilt en schrijf bijzonderheden op, zodat je er later over kunt vertellen.

- Natuurlijk hoef je niet zo'n groot einddoel te behalen als in het boek (dat is ook onwaarschijnlijk), maar probeer wel steeds te ruilen voor iets dat wat meer waard is.
- Wees eerlijk over de achtergrond en redenen waarom je dit ruilspel doet. Bij Ellen speelt dat haar vriendin gaat overlijden, wat haar soms erg gunstige ruilobjecten oplevert. Dat is voor jullie waarschijnlijk anders.
- Om jullie actie een impuls te geven, kun je bijvoorbeeld als uitgangspunt nemen dat je geld inzamelt voor een goed doel of een andere donatie (in dat geval zou je je eindruil wel om kunnen wisselen voor geld).
- Presenteer na vijftien dagen je eindproduct aan de klas. Vertel hoe het ruilen is gegaan; ging het moeilijk of makkelijk, welke hindernissen kwam je tegen? Vergelijk jullie actie met het verhaal van Lissa en Ellen. Denk bijvoorbeeld aan:
 - Welke situaties of bedenkingen die jullie hadden herken je uit het verhaal?
 - Zijn jullie weleens vastgelopen, en wat deed je toen?
 - Kreeg je hulp van iemand, misschien uit onverwachte hoek?
 - Wat ging juist helemaal anders dan bij Ellen en Lissa?

JONGE JURY DOORLEESTIPS

Genoten van dit boek? Dan wil je deze niet missen:

Op het einde gaan ze allebei dood/ They both die at the end – Adam Silvera (2017)

Daan en Nadia – Esther Walraven (2019)

Wees Lucie – Astrid Boonstoppel (2022)